

HỒI THỨ NĂM

CUỘC CHIẾN TRONG ĐÊM

Bên kia con suối là núi rừng trùng điệp. Hai người chỉ đi một lúc là tới đỉnh một ngọn núi thấp giữa khu núi non trùng điệp đó.

Tiếng là đỉnh nhưng chỉ nằm giữa lưng chừng những ngọn núi khác, trên đỉnh núi là khu đất bằng phẳng rộng chừng mười trượng vuông. Đây quả là một võ trường lý tưởng!

Giữa bãi đất bằng có một ngôi lương đình, trên cổng đề ba chữ “Trần Long Đình”.

Dưới chân lương đình tạc một con rồng đá sinh động như thật. Nước từ trong bụng rồng tuôn ra miệng nó không ngừng chảy bất tận như dòng suối, chảy theo một khe nhân tạo đổ xuống con suối ở hậu trang.

Lăng Vô Linh ngạc nhiên tự hỏi:

Không biết nguồn nước ở đây là từ trên những ngọn núi kia đổ xuống hay mạch ngầm từ đất phun lên? Quả là một danh thắng hiếm gặp!

Tô Ngọc Hân nói:

- Theo lời gia phụ thì “Bàn Thạch Sơn Trang” này là nằm trong long mạch. Vì thế đình này được đặt tên “Trần Long Đình”. Gia phụ cho người tạc ra con rồng đá này để giữ Long mạch đó!

Lăng Vô Linh cười nói:

- Hô hô! Làm như vậy là vĩnh viễn bảo tồn được cơ nghiệp của “Bàn Thạch Sơn Trang”!

Tô Ngọc Hân tỏ vẻ phật ý:

- Không sai! Nhưng sao huynh lại cười? Thực ra những lời đó là do Thần Thủ Tiên Sinh nói...

Lăng Vô Linh hỏi:

- Thần Thủ Tiên Sinh là ai?

Tô Ngọc Hân đáp:

- Là một thầy địa lý rất lừng danh ở khu vực này. Lúc đầu chính Thần Thủ Tiên Sinh nhận định đây là long mạch, gia phụ phải bỏ ra ba trăm lạng bạc mới mời được vị đó về, tìm ra Long mạch xong thì cho tạc con rồng đá và xây dựng “Trần Long Đình”, còn khu đất bằng phẳng này gọi là “Tinh Đầu Bình”.

Lăng Vô Linh lại cười “hô hô” nói:

- Quý địa! Quả là quý địa! Sau này Tô gia nhất định sẽ đời đời phát tướng, làm rạng danh tiên tổ!

Tô Ngọc Hân cười khanh khách nói:

- Không ngờ Vô Linh ca ca chẳng những võ công cao cường mà miệng cũng điêu toa ghê thế... Chỉ huynh mới nói Tô gia phát tướng, chứ Thần Thủ Tiên Sinh và gia phụ có ai nói thế đâu?

Nói xong kéo Lãng Vô Linh lên lương đình.

Giữa lương đình có một bộ bàn ghế đá, hai người ngồi đối diện nhau, bây giờ Tô Ngọc Hân mới chịu buông tay Lãng Vô Linh ra.

Vừa lúc đó tỳ nữ Hà Hoa một tay cầm chiếc túi nhỏ, tay kia cầm một thanh bảo kiếm ho khan một tiếng rồi bước lên lương đình.

Sau khi Lãng Vô Linh rời bàn tiệc, Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân và lão Trang chủ “Thiệt Bút Tú Sĩ” nói chuyện thêm một lúc rồi cũng tan tiệc.

Tạ Vũ Diệp được “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân đưa tới phòng khách ở hậu trang nghỉ ngơi.

Không thấy Lãng Vô Linh đâu, Tạ Vũ Diệp lo lắng hỏi:

- Không biết Lãng đệ đệ sao không thấy? Chẳng lẽ say quá rồi?

Tô Tĩnh Nhân gọi bọn gia nhân đến hỏi mới biết Lãng thiếu hiệp cùng tiểu thư lên “Tinh Đầu Bình” tập võ. Tô Tĩnh Nhân đã quá say nên cáo lỗi với Tạ Vũ Diệp, sai một tên tỳ nữ dẫn chàng lên đó.

Đến nơi thấy Tô Ngọc Hân và Lãng Vô Linh đang say mê luyện kiếm, Lãng Vô Linh thi triển xong chiêu nào, tiểu cô nương ghi nhớ rồi miệt mài luyện theo sự hướng dẫn của Lãng Vô Linh.

Tạ Vũ Diệp không muốn làm phiền đến bọn họ nên ngồi xuống bên một góc cây cuối “Tinh Đầu Bình” nhìn họ tập luyện.

Lãng Vô Linh phát hiện ra chàng trước tiên, cao hứng gọi to:

- Phong ca ca! Mau tới đây!

Tạ Vũ Diệp đành đứng lên, tiến lại gần hai người.

Tô Ngọc Hân dừng lại luyện kiếm, mở to mắt chăm chú nhìn chàng không chút e dè hỏi:

- Vị này là Vũ Diệp đại ca có phải không?

Tạ Vũ Diệp ôm quyền đáp:

- Tại hạ chính là Tạ Vũ Diệp. Vừa rồi được một vị trong trang dẫn lên đây, vì không tiện làm phiền hai vị luyện kiếm, tại hạ đành ngồi xem lén, xin cô nương lượng thứ cho!

Tô Ngọc Hân cười khanh khách nói:

- Không ngờ miệng lưỡi Vũ Diệp đại ca còn sắc sảo hơn cả Vô Linh ca ca nhiều như thế! Cái gì mà lượng thứ với không lượng thứ chứ?

Lăng Vô Linh cười phụ họa:

- Đương nhiên đại ca phải sắc sảo hơn nhị ca rồi! Hân muội nói thế mà cũng nghe được!

Tạ Vũ Diệp không ngờ Lăng Vô Linh và tiểu cô nương này nhanh chóng trở thành bằng hữu thân thiết như thế, ôm quyền hỏi:

- Không biết cô nương có phải là thiên kim ái nữ của Trang chủ Tô tiên bối không?

Tô Ngọc Hân cười khanh khách đáp:

- Phong ca ca lại dùng từ hoa mỹ rồi! Tiểu muội mười xu cũng chẳng ai mua, nói gì thiên kim?

Lăng Vô Linh thay lời giới thiệu:

- Phong ca ca, cô nương này là tiểu thư Tô Ngọc Hân.

Tô Ngọc Hân lòng đang cao hứng, liền nói:

- Vũ Diệp đại ca! Xin hãy biểu diễn một tuyệt chiêu nào đó cho tiểu muội được khai nhãn giới đi!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tại hạ thì có tuyệt chiêu gì đâu chứ?

Tô Ngọc Hân phụng phịu nói:

- Lại còn không có! Gia huynh coi Vũ Diệp đại ca như thần nhân, đương nhiên ca ca bản lĩnh phải rất cao cường, sao cứ giấu muội chứ?

Tạ Vũ Diệp biết khó mà thoát được cô nương ngây thơ cả tin này, hơn nữa chàng thấy Tô Ngọc Hân đối với Lăng đệ đệ rất tốt nên không muốn làm méch lòng cô ta, đành vận “Tử phủ thần công” lên hữu chưởng đưa ngón trở lên, nhằm phiến đá cách chừng hai trượng điểm tới một chỉ.

Chỉ lực bắn đi ràn rạt trúng vào phiến đá phát ra một tiếng nổ lớn làm khói bụi bốc lên mù mịt, phiến đá bị chỉ lực khoan thủng một lỗ sâu đến ba tấc!

Tô Ngọc Hân nhìn phiến đá rồi trở mắt nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Vũ Diệp đại ca! Đó là thứ thần công gì vậy?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Chiêu đó là “Nhất chỉ đạ công” trong “Đại tu di thần chỉ”.

Lăng Vô Linh tiếp lời:

- Công phu đó rất siêu phàm, dùng “cách không điễm huyết” lại càng có uy lực! Hân muội! Mau xin Phong ca ca dạy công phu đó đi! Còn gấp mười kiểm pháp của tiểu huynh!

Tô Ngọc Hân nghe “Vô Linh ca ca” nói thế chẳng cần biết ba bảy hăm một gì liền nói:

- Vũ Diệp đại ca! Xin hãy dạy chỉ công đó cho tiểu muội đi! Tiểu muội xin bái ca ca làm sư phụ!

Tiểu cô nương nói là làm ngay, bước lên níu lấy tay áo Tạ Vũ Diệp, đầu gối cong lại chuẩn bị quỳ xuống.

Tạ Vũ Diệp thất kinh vội vàng phát tay trái phát ra một cỗ lực đạo làm Tô Ngọc Hân cố sức bao nhiêu cũng không sao quỳ xuống được.

Lăng Vô Linh cười khanh khách nói:

- Hân muội! Muốn học thì mau bái sư đi chứ? Nếu không chịu bái sư, Phong ca ca sẽ không dạy cho đâu!

Tô Ngọc Hân vận hết công lực mà không làm sao để đầu gối cong lại được, cuống lên nói:

- Tiểu muội... Tiểu muội... Không biết làm sao thế này...

Lăng Vô Linh cứ luôn miệng giục Tô Ngọc Hân bái sư mà Tô Ngọc Hân không sao quỳ xuống được, trong lúc một tay vẫn níu chặt tay Tạ Vũ Diệp, xem tình thế Tô Ngọc Hân lúc ấy rất thảm nhưng cũng rất hoạt kê!

Tạ Vũ Diệp thấy rõ Lăng Vô Linh cũng biết mình tạo ra như lực không để Tô Ngọc Hân quỳ xuống mà vẫn luôn miệng thúc giục hành hạ cô ta như thể thì lòng không nỡ, nghiêm giọng nói:

- Lăng đệ đệ đừng có quá quắt như thế được không?

Lăng Vô Linh làm như không nghe, cười khanh khách nói:

- Tính khí của Phong ca ca rất nghiêm khắc. Ai muốn học tuyệt nghệ mà không chịu bái sư thì huynh ấy không dạy cho đâu!

Trong tình thế khó xử, Tạ Vũ Diệp chợt sinh trí, nhìn sang bên trái nói to:

- Tô lão tiên bối! Xin hãy đến nói giúp một tiếng! Hân muội muốn bái vẫn bối làm sư phụ, vẫn bối làm sao mà đảm đương nổi?

Mẹo nhỏ của chàng lập tức phát sinh hiệu quả, cả Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân cùng quay lại nhìn, Tô Ngọc Hân buông tay Tạ Vũ Diệp ra.

Tạ Vũ Diệp được giải thoát lập tức lao sang Lăng Vô Linh để Tô Ngọc Hân khỏi tiếp tục bái mình nữa, nhưng Lăng Vô Linh lại tưởng chàng tới trị tội mình nên sợ hãi chạy đi, trong lúc luống cuống hai người đâm sầm vào nhau, lăn đi mấy vòng mới đứng lên, nhưng vẫn còn ôm lấy nhau.

Tô Ngọc Hân thấy vậy khoái chí vỗ tay cười vang.

Lăng Vô Linh mặt đỏ như gấc chín, vội đẩy Tạ Vũ Diệp ra nói:

- Phong ca ca mau buông ra! Tiểu đệ đau buốt, xương vai sắp vỡ nát rồi đây này!

Tuy nói vậy nhưng Lăng Vô Linh thấy trong người khoan khoái dễ chịu.

Tạ Vũ Diệp cảm thấy cặp vai dưới tay mình tròn lẳn, mềm mại như da thịt thiếu nữ, trong lòng không khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn nghiêm giọng nói:

- Nếu đệ đệ lộn xộn như thế thì đừng trách ta...

Lăng Vô Linh thấy hôm nay Phong ca ca đối với mình nghiêm khắc như vậy, đỏ mặt nói:

- Phong ca ca...

Chợt từ cuối “Tinh Đầu Bình” vang lên một tràng cười sang sảng và tiếng người nói:

- Hai vị huynh đài hôm nay làm sao vậy!

Tạ Vũ Diệp nhìn lại, thấy Tô Tĩnh Nhân đang tới gần, biết với sự có mặt của Tô Tĩnh Nhân tất Tô Ngọc Hân sẽ không dám kiên trì bái mình làm sư phụ nữa liền buông Lăng Vô Linh ra quay lại nhìn Tô Tĩnh Nhân cười nói:

- Thì ra Tô huynh cũng tới đây...

Bấy giờ trời đã ửng sáng hắt ánh hồng lên mặt bốn người trẻ tuổi, trong đó mặt Lăng Vô Linh đỏ như gấc chín, có lẽ thiếu niên này vẫn còn kích động vì trận va chạm vừa rồi.

Tạ Vũ Diệp nhìn y nghĩ thầm:

- Trông Lăng đệ đệ rục rờ như thế chẳng trách gì Tô Ngọc Hân cứ mê tít đi...

Tô Ngọc Hân đến bên Tô Tĩnh Nhân nói:

- Đại ca! Vũ Diệp đại ca không chịu dạy võ công cho muội... Đại ca nói giúp huynh ấy một tiếng đi!

Lăng Vô Linh lại tiếp tục xúi bẩy:

- Có thể Phong ca ca không tự mình làm chủ được việc này đâu. Võ công là của sư phụ truyền cho, muốn dạy cho ai phải có lệnh sư phụ mới được! Hơn nữa Phong ca ca chỉ hơn muội có mấy tuổi làm sao thu muội làm đồ đệ được?

Tô Ngọc Hân bĩu môi nói:

- Có gì mà không được chứ? Chẳng lẽ trong quan hệ sư đồ có điều khoản nghiêm cấm đệ tử không được dạy võ công cho người khác? Ngoài ra, người ta thu đệ tử có bao giờ hạn chế về tuổi tác đâu? Nghe gia phụ nói có vị sư phụ còn ít tuổi hơn đồ đệ nữa thì sao?

Lăng Vô Linh nghe Tô Ngọc Hân lý luận như thế thì cứng lưỡi không biết trả lời sao.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy cười thâm nghĩ bụng:

- Lăng đệ đệ thường ngày làm nũng mình, việc gì cũng muốn hơn cho được. Hôm nay gặp phải cô nương đão để này rõ ràng phải chịu thua thôi!

Tô Ngọc Hân lại nói:

- Muội không tin người ta muốn thu đồ đệ lại còn phải báo cáo với sư phụ. Có người khai tông lập phái đương nhiên phải thu môn hạ nhiều, nếu cứ bả bả với sư phụ thì việc lập phái làm sao mà tiến hành được?

Lăng Vô Linh hỏi:

- Nhưng vừa rồi vì sao muội không chịu bái sư?

Tô Ngọc Hân đáp:

- Không hiểu vì sao muội không thể quỳ xuống được.

Lăng Vô Linh nói:

- Đó là vì muội còn chưa thành tâm!

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Vừa rồi rõ ràng Lăng Vô Linh biết mình phát lực ngăn cản không cho Tô Ngọc Hân quỳ xuống, bây giờ lại nói thế, chứng tỏ vị đệ đệ này cũng là người rất tâm cơ đấy!

Tô Tĩnh Nhân nói:

- Hân muội! Người xem trời đã sáng rồi! Tạ huynh và Lăng huynh đi đường từ kinh thành đến đây không nghỉ, có chuyện gì để sau hãy nói, bây giờ hãy về trang nghỉ ngơi đã!

Tô Ngọc Hân không dám cự nự nữa, cũng ngỏ ý mời hai vị ca ca trở về trang viện nghỉ ngơi.

Theo dự định của Tạ Vũ Diệp thì chàng và Lăng Vô Linh đến “Bàn Thạch Sơn Trang” chơi một ngày, hôm sau sẽ tiếp tục lên đường, nhưng lão Trang chủ

nhất quyết không chịu, ép hai người lưu lại trang ít nhất là năm ba hôm để tận tình tiếp đãi.

Lăng Vô Linh tỏ ra rất quý mến Tô Ngọc Hân, ngày nào hai người cũng lên “Tinh Đấu Bình” cùng nhau luyện võ vừa nói chuyện say sưa tưởng chừng không bao giờ muốn rời xa.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy lòng không nở, tiếp tục lưu lại “Bàn Thạch Sơn Trang”.

Thời gian trôi qua như nước chảy dưới chân cầu, thấm thoát họ đã ở lại sơn trang mười mấy ngày...

Tối hôm đó tuy không trăng nhưng trời đầy sao, hôm ấy Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân theo lệ thường vẫn lên “Tinh Đấu Bình” luyện kiếm nhưng quay về sớm hơn thường lệ.

Lúc đó chừng giữa canh hai, Tạ Vũ Diệp ngồi trong phòng khách dành riêng cho mình bàn tọa vận công, chàng chợt nghe trên mái nhà có tiếng bước chân đi rất khẽ, nghĩ thầm:

- Có tặc! Tên này xem ra khinh công rất cao minh!

Không cần nghĩ ngợi nhiều, chàng lao ra cửa sổ nhảy lên mái nhà, kịp thấy mấy bóng đen đã rời mái phòng mình nhảy xuống nhưng chưa chịu bỏ đi, thoát ần thoát hiện trong những lùm cây hướng tới dãy thư phòng của lão Trang chủ...

Không phải tặc nhân thì đối phương lén lút nửa đêm nhập trang để làm gì?

Tạ Vũ Diệp công lực rất cao nên mặc dù trong đêm tối, chàng vẫn nhìn rõ mọi vật như ban ngày, lập tức rời mái nhà nhảy xuống bám theo lũ tặc.

Tất cả gồm có năm tên, đều bận khinh trang màu trắng, thân pháp tên nào cũng rất cao minh.

Tới dãy thư phòng của Trang chủ, một tên đưa tay làm hiệu, năm tên tách thành năm hướng khác nhau tản đi các phòng.

Tên đưa tay làm hiệu thân hình ngũ đoản, người gầy bé, chắc tên này chỉ huy cả bọn.

Chờ bọn kia tản đi hết, hán tử thân hình ngũ đoản tiến đến cửa sổ thư phòng của “Thiết Bút Tú Sĩ”.

Tạ Vũ Diệp không biết có lão Trang chủ trong phòng hay không, chỉ thấy tặc nhân lấy trong túi ra một vật gì, giương tay chuẩn bị ném vào cửa sổ.

Lúc đó Tạ Vũ Diệp còn cách tặc nhân hai trượng nhưng chàng không thể chờ thêm, lập tức xuất “Đại tu di thần chỉ” điềm tới.

Tặc nhân vừa định phi ám khí đi thì bị luồng chỉ phong điềm trúng Kiên Tĩnh huyết trên vai phải, cánh tay lập tức tê đi rũ xuống.

Tên này xem ra cũng rất cơ cảnh, biết gặp phải cao nhân không dám chần chừ thêm nữa, phi thân chạy biến vào đêm tối.

Tạ Vũ Diệp la to:

- Có tặc!

Đồng thời phóng chân đuổi theo tặc nhân.

Tiếng kêu của Tạ Vũ Diệp làm mấy người Tô Tĩnh Nhân, Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân cùng thức giấc.

Bọn tặc nhân biết đã bị lộ sợ hãi chạy đi.

“Thiết Bút Tú Sĩ”, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân đuổi theo, tới gần một đình viện thì đuổi kịp, hai bên lập tức động thủ.

Tạ Vũ Diệp đuổi theo tên chỉ huy chừng nửa dặm thì hấn nhảy qua tường viện lao vào rừng mát hút, chàng đành quay trở lại tới đình viện thì thấy “Thiết Bút Tú Sĩ”, Tô Tĩnh Nhân, Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân đang động thủ với bốn tặc nhân, cứ hai người tạo thành một cặp đấu, bất phân thắng bại.

Người của “Bàn Thạch Sơn Trang” thì lão Trang chủ “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ võ công cao hơn cả, tuy vậy đấu với tặc nhân vẫn không chiếm được thượng phong.

Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân đấu với nhị tặc, tuy trên hình thức đơn đả độc đấu nhưng bốn người này lại rất gần nhau, nhờ thế mà Tô Ngọc Hân võ công kém đối phương đôi chút nhưng thỉnh thoảng những lúc nàng bí thế thì lập tức được Lăng Vô Linh xuất thủ giải cứu nên Tô Ngọc Hân vẫn tiếp tục duy trì được.

Tạ Vũ Diệp chăm chú quan sát các đối thủ, chợt nhận ra trên mu bàn tay trái của cả bốn tặc nhân đều có vết ấn son, kinh ngạc nghĩ thầm:

- Thì ra bọn này lại là người của Cự Linh Giáo, chẳng trách gì khinh công thân pháp của chúng cao cường như vậy.

Dần dần hai tặc nhân đấu với Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân chiếm được ưu thế, vì Lăng Vô Linh lo chi viện cho Tô Ngọc Hân nên bị đối thủ bức vào thế hiểm, tiếp đó cả hai tên tăng cường tấn công làm Lăng Vô Linh và Tô Ngọc Hân phải dựa lưng vào nhau đối địch, tình thế càng lúc càng trở nên nguy ngập.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy lập tức rút kiếm ra, vận “Ngô dương thần khí” thi triển một chiêu trong “Vô viêm ngô dương kiếm pháp” xông tới tặc nhân.

Kỳ chiêu vừa xuất, kiếm khí rít lên ghê rợn phân biệt công tới hai tặc nhân. Chỉ một chiêu, hai tên này bị đánh bay kiếm khỏi tay, đồng thời bản thân chúng cũng bị kiếm khí điểm trúng huyết đạo ngã lăn ra.

Tạ Vũ Diệp để mặc chúng nhảy sang tặc nhân đấu với Tô Tĩnh Nhân, cũng chỉ một chiêu điểm ngã tên này.

Tạ Vũ Diệp định lao sang giải quyết nốt tặc nhân cuối cùng đấu với lão Trang chủ, không ngờ nghe “Vút” một tiếng, một mũi ám khí loang loáng bắn thẳng tới mặt mình.

Chàng phản ứng rất nhanh, vung kiếm đánh bật ngay được ám khí.

Theo hướng mũi ám khí bay tới, Tạ Vũ Diệp dễ dàng xác định được từ trên ngọn cây cách bốn năm trượng, nhưng mới nhìn lên thì tặc nhân nấp trên đó đã lao vút đi.

Thấy trong số bốn tặc nhân thì ba tên đã bị ngã, Tạ Vũ Diệp không cần lo lắng đến sự an toàn của Lăng Vô Linh và ba phụ tử “Thiết Bút Tú Sĩ” nữa, phi thân đuổi theo tặc nhân chạy trốn.

Ra khỏi trang viện, Tạ Vũ Diệp thấy một bóng người bận bạch y lao vào rừng, không cần nghĩ ngợi gì nhiều ra sức đuổi theo.

Bạch y nhân đã phát hiện ra có người truy đuổi nên gia tăng thân pháp chạy rất nhanh.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Trong số sáu người đến “Bàn Thạch Sơn Trang” thì chỉ có tên này không hiện thân, chứng tỏ hẳn có thân phận cao nhất, chỉ đến khi đồng bọn quá nguy cấp mới xuất thủ ngăn chặn mình rồi chạy đi. Tô trang chủ, Lăng đệ đệ và huynh muội Tô Tĩnh Nhân dư sức không chế bốn tặc nhân ở “Bàn Thạch Sơn Trang”, mình phải bắt cho bằng được tên này.

Trong rừng rậm rạp, chỉ cần cách xa ba bốn trượng là không thấy bóng người chạy phía trước, nhưng rừng rậm lại có lợi thế cho người truy đuổi là đối phương dù chạy đi đâu cũng phát ra thanh âm.

Tạ Vũ Diệp dùng thính giác để xác định phương hướng vẫn truy theo không bỏ.

Dường như tặc nhân cũng biết kẻ truy đuổi mình quyết tâm truy đuổi nên không dám dừng lại, có vẻ như hẳn rất quen thuộc địa hình nên mấy lần bị Tạ Vũ Diệp bắt kịp nhưng vẫn thoát được.

Hai người một trước một sau chạy một mạch cho tới sáng, ít nhất đã vượt qua hơn trăm dặm, đột nhiên tặc nhân thay đổi phương hướng, đang chạy theo hướng đông chợt ngoặt sang hướng nam.

Tạ Vũ Diệp đuổi theo một lúc nữa chợt nhận thấy mình đang đứng ở bờ sông rất dốc.

Chàng thở dài tự nhủ:

- Nhất định tặc nhân đã lao xuống sông rồi! Làm sao mà bắt được hẳn nữa?

Tuy Tạ Vũ Diệp võ công cao cường nhưng thủy tính lại kém, hồi nhỏ có mấy lần được nhị sư bá tập cho biết bơi rồi sau này tới Thiên Bồn Phong ở với “Bất Quần Tán Nhân” không có điều kiện luyện tập thủy công nữa...

Nhìn dòng sông khá rộng, nước chảy rất xiết, Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Với tình hình này, chưa chắc tặc nhân đã dám bơi sang bên kia đâu mà có thể hấn xuôi xuống hạ du rồi quay lên bờ để cắt đuôi mình, cứ thử xuôi một quãng xem.

Nghĩ đoạn chàng xuôi theo bờ sông, quả nhiên đi được vài chục trượng thì bờ sông thoai thoải dần, trên bờ cây cối um tùm rậm rạp.

Tạ Vũ Diệp chọn vị trí quan sát thuận tiện rồi nấp vào một lùm cây rậm nhìn ra mặt sông.

Chàng vừa nép kín nhìn ra thì thấy một cái đầu người ngoi lên mặt nước.

Đó là một hán tử chừng ba mươi tuổi, trên mu bàn tay trái cũng có một vết ấn đỏ như son.

Hắn bơi vào bờ lấy một nắm bùn xoa lên mặt, yên chí là địch nhân đã bị mất dấu vết, hấn ung dung cởi bộ bạch y ra, vắt khô rồi lại mặc vào.

Tạ Vũ Diệp thầm tính toán:

- Lúc này mà mình xuất thủ không chế hấn thì dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ trời đã sáng, hấn thoát đi đâu được mà lo? Cứ theo dấu vết hấn một lúc xem có phát hiện thêm được gì không, có thể dẫn đến một điểm liên lạc hay đầu mối nào đó...

Nghĩ thế, Tạ Vũ Diệp cứ nán mình chờ đợi, khi tặc nhân mặc y phục vào xong đi tiếp chàng mới bám theo.

Tặc nhân đi thêm hơn một dặm thì đột nhiên mất hút.

Tạ Vũ Diệp tìm thấy một thạch động nhỏ, tin chắc tặc nhân đã trốn vào đó, không chút do dự bước ngay vào.

Thạch động rất hẹp, chỉ một người chui vào lọt. Nhưng vào sâu thêm một chút thì mở rộng ra tới hai trượng. Đi thêm mấy bước thì thạch động mở ra thành hai nhánh.

Tạ Vũ Diệp đang lúng túng chưa biết đi theo hướng nào thì đột nhiên thấy trước mắt lóe lên hai ánh chớp.